

(בתפילים מוזמור פג): אלקים אז דמי כד אז תחולש ואז תשקוט ג'ו' 16,
שבחי' נהורא תתא אינו שותק (אז דמי), ורוצה ומשוקק לעלות
למעלה מעלה, ולפשוט הידועלז עד מתי.

והנה התכונות זו במצב בחי' נה"ה (רוח בהמה) מכאן פכחי'
רחמים שמרמז מעומק נשמתו עץ ירדה נו"ה. ובעבורה
האדם הוא ההתכונות כירידה הנשמה שירדה למטה מאנוגא
רמה פכחי' עמיקתאפ, שהיא ירדה גדרה ולצמחה והנשמה רוצה
ומשוקקת להכריז במקורה למעלה. והתכונות זו מכאן לירי רחמים
עץ נשמתו. אמנם בחי' הרחמים הלזו הנמשכים ע"י ההתכונות והצער
לירידה הנשמה למטה הם לפני ערך ההבנה וההשגה וההתכונות. היינו
בחי' האתעל"ת, שהו בחי' אתעל"ע לפני ערך האתעל"ת. אמנם
למעלה מזה הם הרחמים רבים הנמשכים למעלה מצ"ע. למקור
הרחמים, וכמבואר בארוכה בקי"ת שה"ש 20 שיש בחי' אתעל"ע
שפמעה מהאתעל"ע הנמשכת ע"י האתעל"ת, וע"ז אמרו: קי"ת
שרא באחר שלים, היינו ששורה מעצמו. והוא עין ההמשכה מבחי'
גורף הוי"א 21 שלמע' מעיר אלקינו 21. עך מדרגה שלמעלה מחאר
גורף 22. וזו"ע רחמים רבים למעלה. שהם בבחי' אתעל"ע, שאין
אתעל"ת מגעה לשם, וזכוח גופא יש דרגא געילת יותר, וכמו
שאוברים בתפסיה ברחמי' הרבים גופא יש דרגא געילת יותר, וכמו
רחמים רבים סתם, מבחי' רחמי' הרבים דייקא 22. וזוה מה שע"י אשר
לפנינו עבודה האדם בעול"ז נעשה והורה חשוב אז האלקים אשר
נחנה 23. היינו שהנשמה עולה מקומה שפמעה מן המקום שירדה
ממנו, כי בחי' אשר נחנה היא דרגא געילת יותר, כמאמר 26 כי הנותן
בעין יפה הוא נותן 26.

רע"פ כף הני"ץ יוכן גם ענינו של המן שהוא בחי' סף החי'. כי
והנה 27 האפ"ש כ"ז סף זגשם הוא שהגשם תלוי בעבודה
החתולנים, משא"כ סף לא מיעצר 28. וזוה ענין רחמים רבים
16 ראה רשימות הצ"צ לחתלים מוזמור פג. 17 גומס תיקון חצות. 18 ראה
גם תניא פמ"ה. אנה"ת פ"ז וס"ח. לקי"ת ראה לב. ג. ובכ"ם. 19 ע"פ
תנינא ת. ב. 20 כא, ד ואילן. וראה גם לקי"ת פרשתנו ד, א. תוי"א בשלח
סו, ב. ובכ"ם. 21 ראה ח"ג ז, ב. לקי"ת אמור לה, א. ובכ"ם. * 21
תחלים סו, ב. 22 ראה בכ"ז ד"ה אור ל"י ת"ש. ד"ה לא היו ימים טובים
לישראל ג. 23 (לעיל ע' ר ואילן). ובכ"ם. 24 ראה גם לקי"ת ראה שם. 25
לשון הכותב - קהילה נ"י. 26 ראה לקי"ת ר"פ האינו, לקי"ש ח"כ ע' 278
ואילן. וס"ג. 26 ראה ב"ב נג, ב. 26 ראה ר"ה ויגש חס"ח. ובכ"ם.
27 ראה לקי"ת האינו עד, ב. ועוד. 28 תענית ג, א. ועוד.

הנחת התי' בלתי מונגה

בס"ד. ש"פ עקב, כ"ף מנחם-אב ה'תש"מ. הנחת התי' בלתי מונגה
ויאריך את המן וגו', ומדייק בזה רבינו הזקן בלקי"ת ריש
פרשתנו, (ויש הנהגות וביאורים פאמאר זה, גם באור"ה
פארמ"ד תצ"צ), דהנה המן הוא בחי' סף כמ"ש 4: ותעף שכבה
הטף, והוא סף החי' שעליו להחיות בו את המתים, שהוא הטל בחי'
סף הורה. וע"ז אמרו מתי' מתים ברחמים רבים, דענין הטל הוא
בחי' רחמים רבים. והנה אף שהמשכת הטל ובחי' רחמים רבים היא
למעלה ע"י הקב"ה, מ"מ מכיון שהחורה היא נצחית, היינו שיהא
הוראה נצחית בכל מקום ובכל זמן בעבודה האדם, מה שאני נבראלי
שמש את קוני', בהכרח צומל, שגם ענין זה נוגע לעבודת האדם
והיינו, משום שענין השפעה רחמים רבים דלעילד כבוא, תלוי ג"כ
במעשיו ובעבודתו, ולכן ישנם ענינים אלה, גם בעבודה האדם
עתי.

ולחבו ענין הרחמים ורחמים רבים, מקדים בלקי"ת שם (וכשאר
הדרושים), כנאר שיש ב' בחינות בשמות, כמ"ש 10: וזרעתי את
בית ישראל ג', זרע אדם וזרע בהמה ג'. והנהו ב', בחינות
אזי גומא, אדם ובהמה, יש כו"כ דרגות, ועד שיש ב' ענינים אלו כפי
שהם בספירות. בחי' אדם בספירות, קאי עץ ז"א הני' אדם תעליו,
ובחי' בהמה קאי עץ ספירת המלכות אשר דל"י, יורדות למטה
מאצילות. כי מכיון שיש בחי' בהמה למטה מאצילות בעולמות כ"ע,
מוכח שיש בחי' זו גם בעולם האצילות עצמו, (שהוא מקור הכף), והיא
ספירת המלכות כנ"ל. וזוה גם מה שזמאר 12: זאת החורה אדם, דקאי
עץ בחי' ז"א דקאי, כי החורה יש בה רמ"ח מ"ע, שכנגד הספירות דז"א
שצוירו ג"פ ט"ס וה"ה המגדלים 13. משא"כ בחי' בהמה יש בה
מספר אחר של איברים, (כי אף שגם בהמה יש איברים, כידוע למדין
אבר) מן החי ועוד, מ"מ אינם במספר רמ"ח).

והנה בחי' בהמה, שהיא ספירת המלכות, עומדת תמיד בתשוקה לעלות
למקורה, מחמת ירדתה למטה, וכמאר 14: נהורא תתא (שהוא
נהורא אובמא 14), קלי חדיר ולא שכיר נהורא עיצאה, כמ"ש 15
למען יומרד כבוד ולא ידום, ורוצה לעלות נהורא עיצאה, וכמ"ש
1) עקב ת. ג. 2) יג, ג. 3) פרשתנו ע' חקב ואילן. 4) בשלח סו, ד.
5) ראה תנינא נ"י, ב. שבת סו, ב. תניא ספ"ל י. 6) ראה תניא שם. ל"ש ישעי'
כו, יט. (כמו תלא). כחובות קאי, ב. לקי"ש ח"ה"א ע' 193 בהערות. 7) ברכה
שני' דשמו"ע. 8) תניא רס"י. 9) משנה סוף קידושין. 10) ירמ"י לא, כו.
11) ראה בכ"ז גם תוי"א משפטים עד, ג ואילן. ובכ"ם. 12) חוקת יט, ד.
13) ראה לקי"ת בחדרי י, ב. ובכ"ם. 14) ראה ח"ב קמ, א. חז"א קמח, ב.
עז, ב. 15) חתלים ל, יג.

היא מדרכנן בלכד³⁶, אשר רוב הכרכות דרכנן נחננו בזמן בית שני כמבואר במ"א³⁷ - קטע זה אינו ברור.

וע"י העבודה באופן הנ"ל בששתי ימי המעשה, שהם שיה אפסי שיה דהוה עלמא³⁸, וזכים בקרוב ממש לענין השבת דלעתי, וכנ"ל דעיקר ענין המזוה"ה בשבת דוקא, כי שבת ומזוה"ה הוא ענין שוה שכלכ"ע בשבת ניתנה חורחה³⁹, הוא משום, ששבת כדדדשי רכחניו אחד⁴⁰, וע"י צמוד ענינים אלן בככך, וכפרט כדדדשי רכחניו נשיאינו, מאדמור'ר הזקן על נשיא דורנו, שהוא הי' מפרא מקום כל הנושאים שלפניו, הרי צדיק גזור חקב"ה מקיימו⁴¹, וכאים במועץ לענין מחו"מ נשמות בנופים עם שור הכר והליונת, ולדדוע מחלוקה הרמב"ם והראב"ד⁴² (ושפאחרי'ן) בזה, ומורה האמידות⁴³ פוסקה כשיטת האומרים שעיקר שלימות השכר יהי' בחו"מ נשמות בנופים, וכדרכה, או מהי' הנשמה ניונית מן הגוף⁴⁴, וכמהרה בימינו ממש.

x

(36) ראה שד"ח שם, (37) ראה תו"א ו, טע"א ואילן, אות"ח בהגותו לשם (כרך ג'), ד"ה חייב אתם חל"ח, (38) ראה רמב"ן בראשית ב, ג, (39) שבת פו, ב, תו"א יח"ד ע, ג, ויקחל פס, א ואילן, (41) ראה שבת נט, ב, (42) הלי תשובה פ"ח ה"ב, וראה תשובות וביאורים סו"ס יא, וש"ג, (43) לקו"ח צו סו, ג, וראה תשובות וביאורים שם, (44) ראה ד"ה לכל חכלה חז"ט, ועד.

הנמשכים מלמעלה באחיעזר"ע מצ"ע, כמו הטל' דהנה צ"ח מן הארץ נמשך ע"י העבודה מלמעלה, והזו מה שצ"ל עבודה האדם מלמעלה, כמ"ש²⁹ וברכ' ה' אלקיך בכל אשר תעשה, ודאחרי שלימות העבודה מלמעלה, נמשך ענין הכרכה מלמעלה, וכמ"ש³⁰ ויועץ יחזק בראץ והיא יימצא בשנה ההיא, מאה שערים ויכרכהו ה', דהכרכה מלמעלה מן השמים שאינו חלוי בעבודה התחתון ונמשך מלמעלה מעצמו, והוא כתי' קוב"ה שריא באר שנים תי"ל, וכמבואר בדדשי המלוי, שמתחזקת מן עצמו, אבל אעפ"כ בשבת דוקא, כל הוא כתי' שבת שלמעלה ומתחזקת מן עצמו, פנימיות עתיק, היחה בעולם הזה והיינו שהמשכה כתי' טל חו"י, פנימיות שדכו במדוכה ובשלו בפרו³², והיננו שנומשך גם לאצו שדכו במדוכה ובשלו בפרו³³, וכמבואר בגמ' וימא³⁴ שהם היו בדרגה הנל נמוכה, וגם צ"ח נמשך מכותי' זן.

וזהו ויאכילך את המזן אשר לא ידעת ולא ידעו אכילך גו', היינו ענין המזן שהוא כתי' הטל' (כתי' רחמים רבים) הוא צמעה מעלה מכותי' ידיעה והשגה, אשר לא ידעת, וגם צמעה מאכילך (ולא ידעו אכילך), כי אי' שהאבות הן מן המלככה³⁴ שבסלים תמיד אי' הרוכב, מ"מ לא הניעו צדדנא זו דמן, אתעדל"ע דל"א שריא אצא באהל שייים, אבל צאיד גיטא, זה שמוזכר כאן את האבות תווא, משום שע"י ויאכילך את המזן ה"ז פועל גם בהאבות, שיקפצו גם הם מכוניה זו.

והנה בזמן הזה, פעולה (תמן) היא, צהיות חיבור הנשמה והגוף כאשר הנשמה ככל נמצאת בגוף, דע"י האכילה מכילים את האשירות דפירוד הנשמה מהגוף, אפנים לע"ל יהי' גם ענין גוסת' שע"י הטל' שהוא המזן, והי' ענין חזיות המותם היינו לפעול מלכתחילה את חיבור הנשמה והגוף, שזהו גלוי וענין נעלה יותר, אבל אח"כ יומשך גם ענין זה בגשמיות, בזמן כששטו, בזמן חיבור הנשמה והגוף, כי לע"ל חתי' ג"כ אכילת המזן, כידוע השקו"ס בזה בספרי³⁵ איון ברכה יברכו עץ המזן דע"ל, ולדבגי המזן שהי' כמדבר, מלכתחילה איך שאלה, כי אי נצטוו רק על ברכה אחרונה (בראמ"ז) משא"כ הכרכה הראשונה שם.

(28) ראה פו, יח, ספרי שם, (30) חוליות כו, יב, (31) ראה בכ"ז לקו"ח ח"ס ע' 221 וש"ג, (32) ראה תו"א פס, א, ובכ"ס, (33) בחוליות יא, ח, (34) יומא עז, א, כ"ד פמ"ז, ו, פס"ב, ו, (35) ראה שו"ת פללים כ, כלל ק, נמש ח"י (מרגליות) סו"ל סו"ג, תו"ש ח"י כ"ד בסופו, ח"ב סו, ב ואתו"ח שם.